Написав Юлія Тонего
Середа, 06 травня 2015, 09:01

Який же важкий час для України:
Хоронить мати молодого сина,
Хоронять діти люблячого тата,
А хтось загинув так, що і не знати.
В очах сирітських радості немає.
Вдова з плачем в долонях жаль ховає.
Від болю і туги сивіють скроні.
Вбирають радість із очей сльози солоні.
І зболене: "Ой горенько!" - у кожній хаті.
І безнадії виснуть хмари пелехаті.
І смерть з життям зійшлись в страшнім двобої...
Але погляньте: в'ють лелеки гнізда свої,
І журавлі додому прилетіли,
І зеленіють знов дніпровські схили.
А значить - край наш Богом не забутий,
Нам Його голос треба лиш почути.
Він щось нам каже. Він до Себе кличе.
О ні - Він не закрив Своє обличчя!
Багато горя, а ще скільки буде,
Не можемо ми знати того, люди.
Та в Бога милість, вміє Він любити,
І нашу долю може Він змінити!
Не буде сивіти від горя мати,
Війна не буде забирати тата,
Плачем заходитись не буде Україна,
І рани вигояться в кожної родини.
Не буде танками столочена пшениця,
В очах скорботних радість заіскриться,
Повернеться життя в міста і села,
Де смерть звела свої страшні оселі...
О люди! Серцем всім шукаймо Бога,
Бо нам немає більше йти до кого.
В ім'я життя вкраїнської родини,
Схилімось перед небом на коліна